

Kst. generaldirektør
Maria Rørbye Rønn
Danmarks Radio
DR-byen - Emil Holms Kanal 20
0999 København C

10. november 2010

Klage over udsendelses-serien "Jagten på de røde lejesvende ", specielt nr. 3, sendt på DR 2 3. oktober 2010.

1. december 2009 blev jeg mail-kontaktet af journalist Jacob Rosenkrands, der bad om "din bistand i forbindelse med tre dokumentar-udsendelser... om DRs rolle i de sidste 40 års kultur-og værdikamp. Herunder debatten om balancen i DRs programriksomhed og dækning af samfundet, men også det politiske pres på DR... Pt. arbejder jeg bl.a. på at indkredse omdiskuterede sager, programmer og personer i perioden 1968 til nu. Da du har været **øjenvidne** (min fremhævelse) til mange af periodens store debatter i og om DR, vil jeg høre, om du kan afse tid til et baggrundsinterview i løbet af december."

Med glæde imødekom jeg Rosenkrands ønske. Under den næsten tre timer lange research-samtale udtrykte jeg helhjertet støtte til programideen, som han dengang skildrede den, da jeg fandt det meget væsentligt og påtrængende omsider at få mange års angreb på DR for slagside taget op i en bredere, seriøst undersøgende sammenhæng. Yderligere foranlediget af det meget stærke politiske pres, Fogh-regeringen og pro-israelske repræsentanter fra regeringsstøttepartiet, Dansk Folkeparti, havde lagt på DR siden 2001. Vigtigheden understregedes af den ophedede debat, der fulgte i et delt Danmark, da regeringen efter næsten 200 års pause besluttede officielt at erklære et andet land krig og gøre Danmark til en krigsførende nation. Tilmed i lande, som mange danskere ikke kunne forventes at have andet end et helt overfladisk kendskab til.

Efter at have set udsendelserne må jeg desværre konkludere, at de ikke alene er oplysnings-forarmede og misvisende, men også stærkt manipulerende og tendentiøse samt i afgørende forhold i strid med DRs programetiske retningslinier og med § 10 i radioloven om upartiskhed og saglighed. Dele af udsendelse nummer 3 falder ifølge den juridiske bistand, jeg har indhentet, sandsynligvis også ind under straffelovens § 267-275 om æreskrænkelser.

Af følgende grunde:

Under research-samtalen primo december fortalte jeg Rosenkrands om de historiske forudsætninger for "røde lejesvende"-begrebet - nemlig den pressehistoriske retssag i 1969 i anledning af, at Venstre-folketingsmedlemmet Jens Sønderup, havde beskyldt interview'erne Ole Andreasen, Jakob Nielsen, Lasse Budtz og Helge

Lorenzen i en TV-krydsild med statsminister Hilmar Baunsgaard, finansminister Poul Møller og udenrigsminister Poul Hartling for at være "røde lejesvende". Retten underkendte som bekendt beskyldningen.

Baggrunden var, at spørgerne havde optrådt mere kritisk, end det hidtil havde været sædvane i DR, og for den sags skyld resten af pressen, når ministre og andre notabiliteter blev interviewet. Det var de første skridt i en følgende medieudvikling, hvor journalister blev mere kritiske og uafhængige i forhold til magthavere og i stigende grad så sig selv som magtens kontrollanter.

Min opfattelse - bl.a. baseret på udokumenterede og indimellem direkte løgnagtige angreb på mig i min egenskab af DRs Mellemosten-korrespondent - var, at man måtte se angrebene som visse politikeres og andre parts-aktørers frustration over, at de ikke længere uantastet kunne komme igennem med ensidige budskaber. Nu blev deres påstande afprøvet og holdt op mod virkeligheden eller mod dem, der tænkte anderledes. At angrebene i essensen var rettet mod den kritiske, uafhængige journalistik, DR i dag er forpligtet til. I sin yderste konsekvens var angrebene rettet mod pressefrihed og en demokratisk offentligheds ret til at vide.

Jeg understregede, at der selvfølgelig over en 40-årig periode i DRs udsendelses-forløb havde været smuttere, både "blå" og "røde", men at DR i min samlede vurdering havde været præget af establishment-holdninger. Hvad nyhedsafdelingerne, TV-A og Radioavisen, angik, var det min erfaring, at de i særlig grad havde været på vagt over for udsving til den ene eller anden side, og at de generelt var styret af kravet om tilstræbt objektivitet, alsidighed og fairness samt underlagt en daglig, meget åben og selvransagende efterkritik. Til gengæld spurgte vi aldrig til de ansattes politiske tilhørsforhold eller deres private holdninger og omgangskredse. Det var udsendelsesvirksomheden uvedkommende, så længe de journalistiske spilleregler blev overholdt, og ville have været en krænkelse af de mest basale demokratiske begreber og rettigheder. En sindelagskontrol i nær slægt med begrebet "Berufsverbot".

Umiddelbart efter samtalen opsummerede jeg i en mail til Rosenkrands: "Røde lejesvende er opfundet af folk med "vested interests", der ønsker at slå budbringere, der har meldinger, der går dem på tværs, ihjel. I overført betydning altså: Kaltstellen som et tysk dækkende udtryk hedder."

Jeg gav i samtalen Rosenkrands adskillige forslag til, hvem han skulle interviewe om denne udvikling - bl.a. det historiske vidne, den frikendte "røde lejesvend" og senere Venstre-EU-parlamentsmedlem Ole Andreasen. Der blev ikke fastlagt noget om, hvorvidt jeg selv skulle medvirke. Den invitation kom først flere måneder senere, i en mail 11. februar. Her skrev Rosenkrands blot, at han gerne vil have mig med i programmet, hvilket jeg accepterede fordi jeg gik ud

fra at Rosenkrands ville interviewe mig om samme emner som han havde søgt belyst i research-samtalen. Jeg deltog altså i programmet, fordi jeg af Rosenkrands var blevet bibragt den opfattelse, at jeg skulle medvirke som DR-øjenvidne gennem 40 år som både TV-A-chef og medarbejder og med mine erfaringer give mit syn på problematikken "røde lejesvende og politisk pression contra uafhængig, kritisk journalistik". Dagen før det for længst aftalte, men udsatte interview, meddelte Rosenkrands, at vi skulle tale "om din oplevelse af kritikken fra regering og DF, om dækningen af Irak og kritikken af dig for at være "anti-amerikansk" og "pro-arabisk". På grundlag af, hvad vi havde drøftet under det hidtidige forløb, kunne jeg stadig kun opfatte det som værende inden for rammerne af emnet.

Det var derfor overraskende, at Rosenkrands i et forhørs-lignende interview pludseligt og uden forudgående information inddrog forhold, som lå uden for min udsendelses-virksomhed i DR. I november 2007 blev jeg på grund af min særlige viden og erfaring om Mellemosten indkaldt i Københavns byret som ekspertvidne i den såkaldte "T-shirt" sag om støtte til terror, in casu støtte til PFLP, folkefronten til Palæstinas befrielse. Indkaldelsen skete på forsvarerens foranledning - med anklagerens og DR's accept.

Endnu mere overraskende var det at se de færdige udsendelser - specielt nummer 3. Nu var jeg pludselig - og igen uden at Rosenkrands på forhånd havde oplyst det - sat på anklage-bænken i tilrettelæggernes forhørs-teater og forvandlet fra at være "et øjenvidne" til at være tiltalt. Alle mine svar på enkeltpersoners angreb på mig var klippet ud på samme måde som min redegørelse for problematikken "røde lejesvende/uafhængig, kritisk journalistik". Med andre ord var jeg tydeligvis blevet bedt om at medvirke under uoplyste og falske forudsætninger. Det er en overtrædelse af pkt. 5, 6 og især 7 om klare aftaler med de medvirkende i DRs 10 programetiske bud.

For at få opfrisket min hukommelse til 100 pct. præcision af det mere end halvanden time lange interview bad jeg 18. september i en mail til Rosenkrands om at kunne aflytte den uredigerede optagelse. I sit svar åbnede Rosenkrands muligheden, men efter rykkere, da der intet skete, blev jeg i to mails hhv 8. og 13. oktober afvist af dir. Morten Hesseldahl. Begrundelsen var principiel, selv om min anmodning falder uden for de hensyn om kildebeskyttelse, der er hovedgrundlaget for afvisnings-principperne i Kap. 8 i de programetiske regler.

I følge mine notater og min hukommelse siger jeg i interviewet, at de angreb, jeg har været udsat for, kan ikke opfattes som kritik, men som angreb. De er kommet fra regeringsmedlemmer, Dansk Folkepartis Søren Espersen og andre repræsentanter for det, der i medie-kredse populært kaldes Israel-lobbyen, dvs. de, der propagerer for Israel. Angrebene er altså kommet fra folk med særinteresser, folk, der er ude i en bestemt sags ærinde. Jeg understreger videre, at angrebene stort set altid har været postuleret uden mindste form for

dokumentation. Somme tider har angriberne endda tillagt mig ord og holdninger, jeg aldrig har formuleret eller haft og som sådan en slags karaktermord-forsøg, fordi mine reportager, øjenvidne-beretninger og analyser fra den del af verden, jeg af DR var ansat til at dække, gik imod mine angriberes ensidige sagsinteresser. Jeg nævnte bl.a. Søren Espersen, og karakteriserede ham vist nok som missionær og en af de yderligtgående repræsentanter for Israel-lobbyen. Jeg nævnte også, at nogle af de skrevne medier, der havde været allervoldsomst i deres angreb, aldrig har henvendt sig til mig for at få en kommentar - en overtrædelse af basal presseetik. Jeg nævnte også, at højt respekterede internationale korrespondenter på tilsvarende vis jævnligt kommer under "beskydning" fra Israel og dets lokale klakører og sympatisører, når de er utilfredse med, hvad der bliver rapporteret.

Under Irak-dækningen blev BBC, jeg selv og andre kritiseret af de krigsførende regeringer, fordi vores dækning afslørede fejl og mangler ved krigsførelsen. Angriberne er sidenhen blevet afsløret i at have vildledt vælgerne med usande påstande og løgn. I interviewet med Rosenkrands påpegede jeg, at jeg i mine reportager var i langt større samklang med virkeligheden i Irak og den øvrige arabiske verden end dem, der førte kampagne mod mig.

Jeg tilføjede, at når bl.a. Søren Espersen påstår at jeg er pro-arabisk som han gør i programmet - skyldes det, at jeg som en af de første danske journalister i forbindelse med seks dages krigen i 1967 og den følgende, nu 43-årige israelske besættelse og kolonisering af arabisk land, lod arabiske synspunkter komme til den danske offentligheds kundskab side om side med israelske. Det var nyt i forhold til den pro-israelske bias og udelukkelse af arabiske synspunkter, som i de år prægede store dele af den danske og øvrige vestlige medieverden.

Jeg mener også, at jeg i interviewet sagde, at Søren Espersens påstande om, at jeg var skyldig i, at den danske opinion siden 1967 havde vendt sig mod Israel, var ønsketænkning. For Søren Espersens vedkommende, altså. Skiftet i opinionen havde Israel selv skabt med den politik og de handlinger som besættelsesmagt, jeg og andre budbringere aflagde vidnesbyrd om. Jeg rapporterede samtidig om den palæstinensisk modstandskamp, incl. de palæstinensiske organisationers anvendelse af terror. Jeg fortalte, at jeg ofte havde "krydsforhørt" palæstinensiske ledere om, hvorfor de angriber civile, og på tilsvarende vist spurgt israelske ledere, hvorfor også Israel har brugt civile som mål. Jeg har interviewet pårørende til ofrene på begge sider. Sandheden er, at begge parter siden konfliktens start bevidst har brugt terror som middel i deres politik.

Ovenstående er refereret i detaljer, fordi jeg i den færdig-redigerede udsendelse ikke får lov til at kommentere de direkte personangreb, der rettes mod mig i programmet fra f.eks. repræsentanter for den daværende Fogh-regering og Søren Espersen, som endog ved flere lejligheder, bl.a. i tiden som medlem af

DRs bestyrelse, har krævet min afskedigelse. Mine svar på disse angreb har tilrettelæggerne klippet fra. Det er tendentiøst og grov manipulation i strid med de programetiske regler om at angrebne parter skal have mulighed for at svare på angrebene. Den ensidige tendens forstærkes af, at angribernes påstande derudover medtages i programmet uden den mindste form for dokumentation eller kritisk journalistisk afprøvning.

F.eks. bringer Rosenkrands en "soundbite" med Michael Kristiansen, tidligere spindoktor og politisk rådgiver for Fogh Rasmussen, hvori han påstår følgende om DRs, herunder min dækning af invasionen af Irak.

- Når man så alle andre TV-stationer havde man oplevelsen af, at det gik egentlig meget godt. Lige indtil man kom over på DR og Ole Sippel. Så var det kun et spørgsmål om hvornår det her ville gå fuldstændig i ragnarok.

Bortset fra at jeg aldrig blot tilnærmelsesvist har skildret situationen i så bombastiske vendinger, er resten af MKs påstand også usand. Både BBC og f.eks. franske og tyske TV-stationer samt norsk og svensk radio og TV, havde en langt mere nuanceret dækning end det "happy-here-we-go"-billede, de krigsførende regeringer, Fox TV og enkelte andre spinnede. Derudover deltog talrige andre i DRs dækning af Irak-krigen - f.eks. nu afdøde Steffen Knudsen, der var "embedded" hos de invaderende amerikanske styrker, Jeppe Nybroe, der var hos de amerikanske og kurdiske styrker i Nordirak, Jannich Kofoed i Bagdad og DRs USA- og EU-korrespondenter. I studierne i København var der politikere, analytikere og kommentatorer, herunder DR Nyheders to daværende udlandschefer, Torsten Jansen og Kristian Mouritzen. Som fast og i nogens øjne kontroversiel ingrediens i studie-krigsdækningen var også en tjenstgørende officer, altså en repræsentant for det krigsførende danske militær. På radiosiden deltog bl.a. Mikkell Vedby Rasmussen, den tidligere chef for Dansk Institut for militære studier under Forsvarsakademiet.

Konklusionen kan kun være, at DRs dækning var nuanceret og afbalanceret. Det blev da også fastslået i en efterfølgende videnskabelig undersøgelse (Professor Stig Hjarvard m.fl.).

Disse væsentlige kendsgerninger bliver Michael Kristiansen ikke konfronteret med, og de oplyses ikke i programmet. En anden universitets-undersøgelse (RUC) har fremhævet, at jeg var en af de få danske journalister, der forholdt sig journalistisk-skeptisk til påstandene fra Bush, Blair og Fogh om, at Saddam Hussein med store mængder masseødelæggelsesvåben truede verdensfreden. Mit svar i interviewet på angrebene er fraklippet.

I et af programmets tidlige afsnit, der præsenteres med et skilt, hvor der står "DRs synsdefekt", bringes også en række ensidige påstande, der får lov at stå uprøvede.

F.eks. vises der tekst-klip fra Jyllands-Posten i 2003 med udtalelser af den nyudnævnte formand for DRs bestyrelse, Venstres Jørgen Kleener: "DRs kurs skal rettes op... skuden har kraftig slagside. Fokus på nyheder plus P 1 og P 2". Dernæst bringes et klip med Kleener, der er øjenlæge, hvor han siger, at hvis man har forstyrrelser i højre synsdel, så ser man alt med venstre synsdel.

Det følges af en "soundbite" med Venstres tidligere politiske ordfører, nu EU-parlamentsmedlem Jens Rohde: - *Ingen tvivl om at mange anså Lisbeth Knudsen, Christian Nissen, Gabold, Jørgen Ramskov, Bjørn Erichsen som værende problemer i ledelsen og som værende ophavsmænd til **at tingene fik politisk slagside** (min fremhævelse).*

Igen får en politikers påstand lov til at stå uimodsagt og uprøvet. Selv om det burde være oplagt, bliver Rohde f.eks. ikke spurgt om, hvad han forstår ved politisk slagside - om der ikke foreligger den mulighed, at han og andre i Venstre forveksler politisk slagside med uafhængig nyhedsformidling.

I en anden uimodsagt, uprøvet påstand siger Michael Kristiansen: - *Vi har en beslutningsproces i Danmark som er kontroversiel - dvs. vi har en regering som med et snævert mandat går ind i en krig og det vil sige at det her er ekstremt svært at dække journalistisk, fordi der er stor opposition i Danmark, som i virkeligheden er imod det her, og der blev Ole Sippel i virkeligheden opfattet som et klart talerør for dem, der var modstandere af krigen - simpelthen antikrigsreportage han leverede.*

Af hensyn til fairness og balance burde Rosenkrands have spurgt, om Kristiansen mente, at det var en korrespondents opgave alene at viderekolportere koalitions påstande om, at alt gik godt, når virkeligheden var langt mere kompliceret og anderledes. Var korrespondentens opgave ikke at rapportere om det, han oplevede ved selvsyn og bringe både den delte irakiske befolknings og bl.a. amerikanske talsmænds forskellige reaktioner. Sådan som jeg gjorde i talrige reportager i Radioavisen, TV-Avisen, Orientering og Horisont. Skulle jeg have undladt at bringe oplysninger, der gik de krigsførende regeringers spin imod? Jeg var jo ikke regeringens, men som DR-korrespondent hele befolkningens udsendte - budbringer til både danske krigstilhængere, -modstandere og neutrale. I programmet bliver indholdet i mine reportager ikke holdt op mod spin'et, produceret tusinder af kilometer væk fra krigsskuepladsen. Det evige, fundamentale problem med sandheden som krigens første offer bliver heller ikke nævnt, selv i betragtning af at de fleste krigsførende hovedaktører, incl. fhv.

statsminister Fogh Rasmussen, i dag erkender, at udviklingen gik anderledes skævt og blodigt, end de dengang påstod og havde forestillet sig. At skytset i første omgang blev rettet mod budbringeren, finder Rosenkrands åbenbart er irrelevant. De dele i interviewet, hvor jeg berører det, er ikke med, og med de mange unkladelses-synder handler Rosenkrands ikke som en journalist, der forsøger at udrede trådene eller blot kaste skarpere lys på problematikken, men gør sig reelt til angribernes allierede.

Tendensen forstærkes, da der efter klippet med Rohde bl.a. vises billeder af tidl. DR-nyhedsdirektør Lisbeth Knudsen, som Rosenkrands siger, er et af Venstres to hadeobjekter. Han nævner, at hun før DR havde været chefredaktør på det socialdemokratiske Aktuelt, men forholder seerne den i denne sammenhæng væsentlige oplysning, at i de omkring 20 forudgående år havde Lisbeth Knudsen været TV-reporter, chef for den politiske redaktion, erhvervsredaktør og søndagsavis-redaktør på det borgerlige Berlingske Tidende. Efter sin afgang fra DR er hun endda blevet øverste chef i Berlingske Media. Altså en professionel, ikke partibundet medie-person. Hvorfor de selektive oplysninger om persondata, som i øvrigt intet har med Lisbeth Knudsens virke i DR at gøre?

Endnu tydeligere træder det tendentiøse sigte frem senere i programmet, da der umotiveret vises en kort billedsekvens med DRs mangeårige interviewer og studievært, Kurt Strand. I den ledsagende kommentar siges det, at Kurt Strand har været ansat på "Socialistisk Dagblad". Hvilket formål tjener her en selektiv beskrivelse af Kurt Strands tidligere ansættelsesforhold i den danske medie verden (i øvrigt kun to år i begyndelsen af firserne). Og uden at Kurt Strand får mulighed for at kommentere.

Helt galt går det, da tilrettelæggerne lader DFs udenrigspolitiske ordfører Søren Espersen få frit løb. Op til selve klippet med SE er der billeder, der viser mig rapportere fra Hizballahs Sydlibanon og Iran. Baggrunden er fyldt med vægbilleder af de mest fremtrædende ajatollaher fra præste-diktaturet i Teheran, hvilken al billedteori fortæller, kan/skal fremkalde ubehagelige associationer hos danske seere. Hvorfor valgte tilrettelæggerne ikke i stedet billeder fra nogle af mine reportager fra Israel og de besatte palæstinensiske områder? Dem er der langt flere af i DRs arkiver - og de ville oven i købet i sammenhængen have været relevante, da den følgende programdel drejer sig om mine udsendelser om den israelsk-palæstinensiske konflikt. I stedet får Søren Espersen lov til at gentage sin årelange hetz mod mig.

Søren Espersen: - Ole Sippel har valgt side i Mellemøsten til fordel for palæstinenserne - til fordel for araberne og har afskrevet Israel og dermed mener jeg han ikke er egnet til at være Mellemøsten_korrepondent, hvor han jo har siddet i en menneskealder.

I interviewet gør jeg bl.a. opmærksom på, at Søren Espersen er en mand med særinteresser, at han er en meget aktiv og yderligtgående selverklæret forkæmper for Israel, at han er et fremtrædende medlem af førnævnte Israel lobby. Hvis tilrettelæggerne i balancens og upartiskhedens navn havde ønsket et modspil, men absolut ikke ville bruge min reaktion (hvad de igen heller ikke gjorde) kunne de have bragt et klip fra TV-Avisen 9. juli 2003, hvor Daniel Seaman, mangeårig chef for den israelske regerings pressekontor og ikke kendt for synspunkter, der ligger til venstre for Likud, i et interview om BBCs påståede anti-israelske slagside uopfordret siger, at han er klar over, at DR, med direkte adresse til undertegnede, også bygger på et kritisk journalistisk grundlag, men at det sker inden for de rammer, der skal gælde for en fri og uafhængig presse. Tilrettelæggerne kunne f.eks. også at have nævnt, at jeg i 2004 blev hædret med årets publicistpris - begrundet med min kritiske journalistik og at jeg havde åbnet den danske offentligheds mulighed for kunne blive bekendtgjort med synspunkterne fra **alle** de stridende parter i Mellemøsten.

I programmet zoomes derefter ind på et udklip fra Berlingske Tidende, hvor Bent Blüdnikow interviewer Jørgen Schleimann, der citeres for: *"Nu er der ganske få journalister, der dominerer et helt emne. Det er det, jeg kalder Sippel-syndromet"*.

Rosenkrands fortsætter i sin kommentar:

Jeg hæfter mig ved, at der er noget der hedder Sippel syndromet, hvor det er én der dominerer et helt emne, som Sippel har gjort med Mellemøsten. I den rolle stilles der store krav til at være upartisk.

Rosenkrands præmis er igen uden hold i virkeligheden. Han fortier, at DR har haft adskillige andre Mellemøsten-korrespondenter: Ib Rehne (DRs første), Palle Rasmussen, Jesper Sørensen, Lars Ranggaard og Jannich Kofoed. Samtlige skiftende USA-korrespondenter har beskæftiget sig intenst med Mellemøsten ud fra et amerikansk perspektiv. Derudover har Hanne Foighel, Tel Aviv, været fast freelance-korrespondent i de sidste 25-30 år til en lang række af DRs programmer, f.eks. Radioavisen, Orientering, Deadline. Før hende blev Werner David Melchior jævnligt brugt fra Tel Aviv, og blandt andre meget brugte analytikere og kommentatorer i årenes løb har været og til dels er Erik Reske-Nielsen, Adolph Rasten, Anders Jerichow, Hans Henrik Fafner, Michael Irving, Helle Lykke Nielsen, Lars Erslev samt Herbert Pundik. DR-medarbejdere fra redaktionen i København har jævnligt rejst i og rapporteret fra Mellemøsten, bl.a. John Sundstrøm, Jens Nauntofte, Jørgen Laurvig, Thomas Ubbesen og Jan Ewens. Derudover har hjemmeredaktionen lavet talløse indslag på grundlag af materiale fra den daglige EV-nyhedsudveksling. Jeg har i min tid i DR (1968-2008) kun i afgrænsede perioder været fuldt beskæftiget med Mellemøsten. Fra 1968-72 var jeg all-round-udlandsreporter og udlandsredaktør på TV-Avisen, 1973-1982 redaktionschef, hvor jeg kun lejlighedsvist selv producerede programmer, og

ikke kun fra Mellemøsten, fra 1982-86 Mellemøsten-korrespondent, 1987-1993 programchef for TV-Aktualitetsafdelingen, da jeg overhovedet ikke producerede indslag eller programmer, og fra 1994-2008 korrespondent med Mellemøsten, Italien og international økonomi som skiftende arbejdsområder.

Efter angrebet fra Espersen bringer Rosenkrands et klip fra interviewet med mig, hvor jeg meget kort får lov at sige, at jeg ikke har valgt side. Isoleret betragtet følger Rosenkrands her DRs krav om at man skal lade modparten komme til orde. I realiteten er det et TV-dramaturgisk fif for i det følgende" at forsøge at overbevise seerne om, at mit svar ikke holder, tilsværte mig som ensidig og for at insinuere, at jeg er PFLP-og terrorist-sympatisør. Ved hjælp af billedmanipulation, tendentiøs redigering, referatfusk og udeladelser. Oven i inddragelse af forhold, der er min udsendelsesvirksomhed i DR uvedkommende.

I den følgende billedsekvens vises T-shirts med PFLP og FARC påtrykt, fulgt af optagelser med en palæstinensisk guerilla, muligvis fra PFLP, der oplæser en erklæring, flankeret af to andre maskerede guerillaer i truende positioner, bevæbnede som de er med AK-47 automatrifler i skudklar stilling. Under billederne siger Rosenkrands: - *Derfor undrer det mig at Ole Sippel pludselig i november 2007 omtales som **forsvarets vidne** i den såkaldte "fighters and lovers" sag, hvor seks personer blev dømt for terrorstøtte til bl.a. Folkefronten til Palæstinas befrielse.* (De blev i øvrigt frikendt i denne retssag og først dømt året efter under appelsagen ved landsretten. Min rettelse)

Derefter klippes til mig i forhørsposition:

*Sippel: - I første omgang sagde jeg nej, fordi jeg mente, det ikke var min opgave. Det var forsvaret der henvendte sig - da sagde jeg nej - det strider mod min journalistiske etik at gøre det. Jeg ville ikke gå ind på én side. Men så kom de tilbage og sagde, at jeg blev indkaldt som **ekspertvidne** og at anklagemyndigheden accepterede det eller støttede det også.*

Det følges af et billede af et avis-referat, med skriften "Forsvarets vidner" henover, og under dette billede fælder Rosenkrands sin personlige dom over mig for ensidighed (i den manipulerede modsætning til, at jeg i det tidligere omtalte dramaturgiske fif-klip siger, at jeg mener, at jeg har holdt balancen.) Rosenkrands siger: - *Jeg vil gerne vide hvordan Ole Sippel kan forsvare rollen som uafhængig reporter med rollen som **sandhedsvidne** i en retssag. Især fordi jeg ud fra mediernes referater får indtryk af, **at han vælger side** til fordel for forsvarets argumentation.* (Fremhævelserne mine).

For det første burde Rosenkrands ifølge de programetiske retningslinier have varskoet mig om, at han ville bringe andre forhold end min udsendelsesvirksomhed på bane, så jeg kunne få mulighed for at forberede mig på emnet, ikke de enkelte spørgsmål, naturligvis. Det gjorde han ikke.

For det andet er det ikke - som Rosenkrands postulerer - en interessekonflikt at være uafhængig reporter og være sandhedsvidne. Er det ikke netop målet for uafhængig kritisk journalistik at komme så tæt på sandheden som mulig - uden om partsaktørernes spin og videregive resultatet til offentligheden

For det tredje forsøger Rosenkrands på et ukorrekt og fordrejet grundlag at påm æreskrænkende vis at beklikke min journalistiske integritet og hæderlighed. Grundlaget er alene hans personlige indtryk ved læsning af nogle medie- retsreferater, der både er upræcise og ufuldstændige. Det bliver påpeget over Rosenkrands, uden at han - som han ellers selv nævner muligheden af - går til den primære kilde: retsprotokollen. Besynderligt er det også, at Rosenkrands konsekvent bruger ordene "forsvarets vidne" og "sandhedsvidne", men aldrig det korrekte: "Ekspertvidne".

For det fjerde er påstanden om, at jeg skulle have valgt side til fordel for forsvarets argumentation helt grundløs og røber ukendskab til retsforløbet. Der var ingen forhånds-rådslagninger mellem forsvarerne og mig. Jeg havde intet forhåndskendskab til hvilken argumentation/taktik de ville anlægge under retsprocessen. Årsagen til tiltalen - de tiltaltes salg af T-shirts til fordel for PFLP og Farc - berørte jeg ikke med et ord. Min opgave som ekspertvidne var alene på baggrund af mit mangeårige kendskab til alle konfliktens parter upartisk at redegøre for de israelsk-palæstinensiske forhold i almindelighed og PFLPs rolle og gerninger i særdeleshed. Derefter at besvare de spørgsmål dommer, anklager og forsvarer måtte have, for at de kunne lade svarene indgå i deres videre overvejelser. At forsvareren lige som anklageren og dommeren efterfølgende i hhv. procedurerne og domspræmisserne brugte det fra min redegørelse, de i deres forskellige roller fandt hensigtsmæssigt, har jeg ikke haft indflydelse på eller kan drages til ansvar for.

For det femte fremgår det af retsprotokollen, at jeg i retten oplyste, at PFLP opstod som en befrielsesorganisation i kølvandet på den israelske besættelse af de palæstinensiske områder under krigen i 1967. Jeg oplyste også, at PFLP ofte havde anvendt terror, i den betydning jeg opfatter begrebet - nemlig angreb på civile. Det samme havde Israel. Terror bliver/og er blevet anvendt af alle de stridende parter. Samtidig er terror et stærkt emotionelt og belastet ord, som i propagandaens tjeneste bliver brugt i flæng af alle parter mod de andre. Vigtigt for mig i denne sammenhæng var også, at det internationale samfund (FN) på trods af mange års forsøg ikke har kunnet enes om en klar definition af, hvordan man kan skelne mellem frihedsorganisationer og terrororganisationer, også set i sammenhæng med begrebet statsterror. Populært forklaret ved at den enes frihedskæmper, er den andens terrorist. Eller at gårsdagens terrorist er dagens anerkendte statsleder.

Derfor har jeg i mine reportager og analyser altid været meget tilbageholdende med at bruge ordet terror, specielt i generelle sammenhænge eller til at stemple bestemte parter. For at kunne sikre min journalistiske neutralitet og ikke blive spændt for nogens propagandavogn i den komplicerede konflikt.

For det sjette blev min indkaldelse som **ekspertvidne** forhånds-accepteret af den daværende udlandschef i DR-Nyheder, Kristian Mouritzen. DR så altså ingen balanceproblemer i min indkaldelse.

I programmet følger en kommenteret billedsekvens, der kun kan opfattes som et tilrettelægger-forsøg på at fremstille mig som terrorist-sympatisør. Sekvensen er billede til andet en genanvendelse af den sekvens, der bliver anvendt i "Røde lejesvende 1" i forbindelse med "genoptrykket" af Blüdnikow-Notkins beskyldninger i Weekend-avisen i 1994 mod en række navngivne personer for at være "terrorismens danske heppekor". Det er beskyldninger, som for længst er tilbagevist som hvilende på et falsum. Derfor skulle de aldrig have været bragt frem igen uden ny dokumentation.

Forholdet aggraveres af, at den pågældende artikel var en del af en længerevarende kampagne mod venstrefløjens i Weekendavisen, for hvilken Bent Blüdnikow og Arne Notkin indhentede en pressehistorisk lussing, da historikeren Jens Liljeborg i 2003 dokumenterede, at store dele af kampagnen hvilede på manipulation og citatfusk, og at chefredaktør Anne Knudsen efterfølgende i en leder i helt usædvanlig kraftige vendinger stemplede bl.a. Blüdnikow/Notkin som citatfuskere, for hvilket der ingen undskyldning er.

I den følgende billedsekvens vises billeder fra Jordan i 1970, hvor PFLP sprænger tre bortførte fly i luften (efter at alle 4-500 passagerer var ført væk). Det bliver fulgt af billeder fra Købmagergade, taget kort efter Blekingegade-bandens meget omtalte drab på en politibetjent. Man ser den dræbtes pistol ligge i en blodpøl. Derefter billeder fra hotel Hyatt Regency i Jerusalem, hvor PFLP i 2000 likviderede den israelske turistminister Rehavam Zeevi, som hævn for israelernes forudgående likvidering af PFLP-lederen Abu Ali Mustafa. Fulgt af billeder fra et PFLP selvmordsbombeangreb i Tel Aviv nogle år efter.

Under billederne kommenterer Rosenkrands: - *PFLP stod i tresserne og halvfjerdserne bag adskillige flykapringer og mord og er herhjemme kendt for sit samarbejde med Blekingegade-banden. Siden er de voldelige aktiviteter neddæmpet, men på denne side af årtusindeskiftet dræber de bl.a. en israelsk minister og står bag et selvmordsbombeangreb i Tel Aviv, hvor tre bliver dræbt og over 30 såret.*

Derefter interviewer Rosenkrands Sippel: - *Når du ikke vil bruge ordet terror om PFLP og når du ikke...*

Sippel: - Jeg kalder jo heller ikke Israel for en terrorstat.

Rosenkrands: - Jeg spørger lige igen: Når du ikke bruger ordet terror om PFLP og når du mener PFLP måske ikke burde være på EU's terrorliste - er det så ikke at vælge side i en ophedet debat.

Sippel: - Tjah, men det er jo også at vælge side med den samme logik, du fremlægger, ikke at kalde Israel en terrorstat, men bare Israel.

Rosenkrands: - Ifølge et andet referat fra sagen Figthers and lovers har du sagt at PFLP fører en legitim modstandskamp. Stemmer det overens med hvad du mener?

Sippel: - Jeg kan ikke huske at jeg har sagt sådan og fordi det har stået i en avis behøver det ikke være rigtigt.

Der vises her et tekst-referat fra "Arbejderen".

Rosenkrands: - Jeg har den her artikel fra dagbladet "Arbejderen" og selvfølgelig vil der være et udskrift fra sagen så man kan efterchecke det her.

Sippel: - Men hvis jeg har brugt udtrykket - og det vil jeg langt fra udelukke - at det er en legitim frihedskamp - det indebærer ikke en godkendelse af de midler der anvendes - og her tænker jeg naturligvis på terroren.

Rosenkrands: - Og det kommer du lidt ind på, hvis du kigger i referatet, så er du citeret for at sige, at PFLP angriber det israelske militær og bosættere og det går nogle gange udover civile, men det er svært at sætte sig til dommer over. Hvorfor mener du ikke man kan fordømme sådan noget?

Sippel: - Det er ikke min opgave at fordømme ... pause...det er min opgave at rapportere, ikke at fordømme.

Rosenkrands: - Heller ikke metoder, der koster civile liv. Det er det der snakkes om her.

Sippel: - Tja, joh...Jeg mener ikke dette referat er præcist, men skidt nu med det...Nej men det er jo ikke min opgave at tage stilling til, om terror skal fordømmes eller ej.

Rosenkrands: - Så spørger jeg igen: - Er det ikke også en slags stillingtagen i en tid, hvor der er bred konsensus - i hvert fald i det politiske Danmark - om at sådan noget skal fordømmes

OSI: - Tjah...hvis der overhovedet er bred konsensus...tjah så må det jo stå for deres regning...altså de der fordømmer - det bliver det jo hverken rigtigere eller for den sags skyld mere forkert af.

Sekvensen slutter med billeder fra et terror-angreb i Tel Aviv uden nogen ledsagende Rosenkrands-kommentar, hvad der med alene-anvendelsen af den dramatiske autentiske lyd giver en ekstra stærk emotionel effekt.

Hele denne sekvens er præget af Rosenkrands forudfattede holdning og trang til at beklikke og dømme. Igen i strid med de programetiske regler. I dansk sammenhæng er det en grov, nærmest injurierende manipulation billedmæssigt at sætte mig i sammenhæng med Blekingegade-bandens forbrydelser. Det er tendentiøst kun at vise optagelser af palæstinensisk terror, når kernen i hele interview-

sekvensen drejer sig om at holde den journalistiske balance mellem de stridende parter i en kompliceret konflikt, hvor begge anvender terror. DRs arkiver rummer store mængder af israelske angreb på civile mål, så det kan ikke være mangel på billedmateriale, der er årsagen. Tilrettelæggerne viser også kun billeder fra drabet på den israelske turistminister, ikke Israels forudgående drab på PFLP-lederen Abu Ali Mustafa. Drabet på Abu Ali Mustafa nævnes end ikke, selv om drabet på Zeevi var PFLPs selverklærede hævn. En klar mangelfuld og ensidig fremstilling.

Bortset fra at jeg i mine reportager og analyser i årenes løb talrige gange har nævnt, at diverse organisationer er på Israels, USAs og EU's liste over terrororganisationer, erindrer jeg ikke, således som Rosenkrands uden kildeangivelse påstår i sit spørgsmål, at jeg skulle have sagt, at PFLP måske ikke skulle være på EU's terrorliste. Der er ikke belæg for det i retsprotokollen.

Derudover havde det været hensigtsmæssigt, om Rosenkrands, inden han bragte retssagen, EU's terrorlister og sine beskyldninger mod mig op, havde sat sig ind i, at EU's terrorliste ikke et retsgyldigt dokument. Det er med en italiensk domstols udtryk en politisk udarbejdet liste, som er juridisk uanvendelig. EF domstolen har udtrykt lignende betænkelighed, idet den i en dom i 2008 har fastslået, at administrativ stempning af personer eller organisationer som terror-relaterede er en tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder. Dansk lovgivning fratager direkte listen gyldighed i retsplejen. I betænkningen til terrorlovgivningen fra Folketingets retsudvalg anføres det udtrykkeligt, at diverse terror-lister, inklusive EUs, ingen retsvirkning har i sager, der vedrører terror. Her "vil de danske domstole skulle foretage en selvstændig vurdering på grundlag af bevismateriale i den konkrete sag." **Det vil sige, at indtil "T shirt"-sagen startede, vidste man ikke, om PFLP i retslig forstand kunne karakteriseres som en terror-organisation.** Yderligere hedder det i betænkningen, der er udarbejdet og vedtaget af af S, V, KF, SF, RV og EL (men ikke DF), at "et element i den samlede vurdering af om der er tale om terror skal være om en handling er rettet mod en besættelsesmagt m.v." Væsentlige oplysninger der heller ikke fremgår af programmet.

Selv om den gentagne **gensidighed** i volds-og terror-virksomheden er afgørende for mine formuleringer og for at holde mig journalistisk neutral, nævner eller viser programmet ikke kernen i konflikten - det der ligger til grund for PFLPs og andre palæstinensiske organisationer kamp mod israelerne. Nemlig den israelske besættelse. Ikke engang ordet "israelsk besættelse" forekommer i udsendelsen. Sammen med den manipulerede billedside endnu et udtryk for programmets ensidighed.

I forlængelse heraf gør Rosenkrands i et af sine spørgsmål - gengivet ovenfor - sig endda skyldig i fusk med citatet fra det avisreferat, han anvender. Han spørger: - *Ifølge et andet referat ... har du sagt at PFLP fører en legitim modstandskamp. Stemmer det overens med hvad du mener?*

Jeg påpeger, at referatet virker ukorrekt, og at jeg ikke kan genkende citatet, som han læser det op. Ikke uden grund. Ifølge retsprotokollen, den primære kilde Rosenkrands ikke vil bruge, taler jeg om en befrielses-organisation, oprettet mod israelsk besættelse - ikke om legitim befrielseskamp, hvis man derved forstår min accept af terror som kampmiddel. Sidenhen opdager jeg, at Rosenkrands i citatet har udeladt den sidste halvdel af sætningen med den afgørende kvalificering: "...legitim modstandskamp SET I LYSET AF DEN ISRAELSKE BOSETTERPOLITIK OG MILITÆRE TILSTEDEVÆRELSE. Det er citatfusk.

Samtidig forsøger han helt irrelevant at få mig til i rollen som upartisk Mellemøsten-korrespondent at fordømme terror. Ellers er jeg ifølge Rosenkrands ikke i overensstemmelse med tidens brede konsensus - i hvert fald i det politiske Danmark. Hvis jeg ikke gør det, siger han i sit stærkt drejede og ledende spørgsmål, er det så ikke også en stillingtagen?

For det første må DR-journalister i deres rapportering ikke udtrykke personlige meningsytringer, for det andet er det heller ikke deres opgave at være i overensstemmelse med det ene eller andet flertal (skal ateistiske journalister f.eks. for at kunne gå på arbejde bekende, at de lige som flertallet af danskere tror på Gud), for det tredje hvis jeg **også** fordømte Israels angreb på civile mål i f.eks. de besatte palæstinensiske områder og Libanon, inclusive FN-mål (som det ofte er sket), ville jeg omgående have fået en alvorlig advarsel og i gentagne tilfælde utvivlsomt en fyreseddel. Med god grund. DR skal tilstræbe objektivitet i nyhedsdækningen og følge radiolovens krav om upartiskhed. Det er journalisters opgave at spørge, rapportere og analysere, så læsere, lyttere og seere får et oplyst og nuanceret grundlag til at forme deres stillingtagen. Vi skal ikke tage stilling på offentlighedens vegne. Af udsendelserne kan man ikke slutte, at det er en journalistisk holdning, Rosenkrands deler.

I en følgende del af programmet interviewer Rosenkrands nogle af dem, der har angrebet DR og var involveret i den stærkt omtalte "mail-pressions-sag" fra 2003 om DRs og specielt min dækning af Irak-krigen. Bl.a. kulturminister Per Stig Møller (refereret i mail'en) og fhv. bestyrelsesformand Jørgen Kleener (modtager af mailen). Men den mest centrale person i mail-sagen, daværende kulturminister Brian Mikkelsen (afsenderen af mailen) interviewes ikke - heller ikke selv om Kleener direkte henviser Rosenkrands til Brian Mikkelsen. Det gives der ingen forklaring på. Blev han ikke spurgt? I givet fald hvorfor? Eller ville han ikke? Og hvorfor bliver det så ikke oplyst?

Rosenkrands fortsætter: - I "Jagten på de røde lejesvende" har jeg hidtil koncentreret mig om at finde eksempler på ensidighed og venstreorientering. Men nu beslutter jeg at se nærmere på dem, der var efter DR. Gik de for langt i deres iver."

Bortset fra at "iver" er en besynderlig eufemisme for hårde angreb, der endda omfattede bestræbelser på at få fjernet direktører og medarbejdere, der var for selvstændige og uafhængige i deres professionelle virke i forhold til regeringens og støttepartiets ønsker, så lægges der nu op til en grundig journalistisk undersøgelse af, om hele kampagnen mod DR var et forsøg på at få nyhedsstrømmen under kontrol. Men Rosenkrands undlader at behandle den centrale problemstilling om 40 års "røde lejesvende-angreb" på DR er magthaveres og stærke særinteressers skalkeskjul for ikke at ville tolerere udviklingen fra mikrofonholderi til uafhængig kritisk journalistik. En journalistisk form, som tidligere statsminister Fogh Rasmussen har erklæret på linje med ytringsfriheden som en absolut nødvendighed for et fungerende demokrati. Ordene "kritisk journalistik" forekommer ikke - og de dele i interviewet med mig, hvor jeg berører dette, er også fraklippede. Til gengæld får den nu tidligere generaldirektør Plummer i et blødt interview i modsætning til det tidligere forhørs-set up lov til at sige, at "den slags forekommer ikke mere" og at DR nu er pluralistisk - underforstået at sådan var det ikke tidligere. Det var samme Plummer, der omkring sin tiltræden beskyldte P 1s "Orientering" for at være anti-amerikansk og anti-israelsk - udtalelser han senere måtte trække tilbage i en debat med medarbejderne, fordi han ikke kunne dokumentere dem.

Sideløbende med sin søgen efter visse medarbejderes politiske og holdningsmæssige sindelag nævner Rosenkrands ikke, at DR samtidig har været overordentlig vel repræsenteret med fremtrædende "profiler" af borgerlig observans. Hvorfor er f.eks. Ole Andreasen, det historiske vidne i den retssag, der i slutningen af tresserne gjorde begrebet røde lejesvende til et nyt klenodie i den danske sprogskat og skabte udgangspunktet for de tre programmer ikke med i dem? Han blev ellers som vi andre langvarigt interviewet i Rosenkrands` forhørslokale. Passede hans udsagn ikke til den forudlagte "vinkling" af programmerne, eller var det fordi han med sin Venstre-baggrund indtrådte i den perlerække af fremtrædende DR-profiler med borgerlig observans, som gjorde påstandene om, at DR kun var befolket af røde lejesvende til skamme? En omstændighed, programmerne også går udenom, men i flæng kan nævnes: Uffe Ellemann Jensen, Kaj V. Andersen, Jørgen Schleimann, Hans Morten Rubin, Henning Schmaltz-Jørgensen, Morten Løkkegaard (alle Venstre), Karen Jespersen (p.t. Venstre), Bjørn Elmquist (før sit partiskift til De radikale også Venstre), Lis Møller, Per Stig Møller, Paula Larrain (alle kons).

Præsentationen af de forskellige medvirkende er lignende problematisk. Specielt angriberne. Flere præsenteres næsten som ekspertvidner - Bent Jensen som

historiker og professor, Bent Blüdnikov som historiker og journalist. Det nævnes ikke, at de er kendt som yderligtgående aktivister i angrebene på venstrefløjen og dem, der har en anden opfattelse af Israels politik end de selv. Det nævnes f.eks. ikke at Bent Jensens beskyldninger mod journalisten Jørgen Dragsdahl for at være Sovjet-agent så sent som i sommer førte til en injurie-dom. Bl.a. som følge af uredelig omgang med betroede, fortrolige dokumenter kunne han ikke dokumentere beskyldningerne. Eller at Bent Blüdnikow sammen med DR2s chef Arne Notkin som før nævnt af deres egen avis Weekendavis er blevet stemplet som citatfuskere. Efter min vurdering meget væsentlige oplysninger til forståelse af hvad røde lejesvende-problematikken i hvert fald i de sidste 20-30 år har været - en politisering af og forsøg på kontrol over uafhængig kritisk journalistik. .

KONKLUSION

Det ville have været ønskeligt om Rosenkrands med serien havde realiseret sit erklærede mål - kritisk at skildre DRs rolle i værdi-og kulturkampen og undersøge om institutionen i de sidste 40 år havde haft rød slagside. Det lykkes desværre ikke på grund af den tendentiøse gennemførelse af programmerne, de mange afgørende udeladelser og det stærkt kontroversielle valg af medvirkende kritikere og angribere, hvis baggrund kun undtagelsesvist, specielt i Røde lejesvende 1 og 3, bliver oplyst, lige så lidt som deres ofte ekstreme påstande bliver dokumenteret eller afprøvet. Ydermere er svarene på angrebene, som i hvert fald i mit tilfælde, fraklippet. Behandlingen af angriberne står i grell kontrast til den anvendte måde over for de enkeltmedarbejdere, der er sat på anklagebænken. De skal ikke bare stå til regnskab for deres udsendelser, men også deres tidligere ansættelsesforhold, private holdninger og gøremål, som er udsendelsesvirksomheden uvedkommende. Selv Erhardt Jacobsen sagde i sin kraftigste bulder mod DR, at medarbejdernes private holdninger var ham ligegyldige - blot de overholdt DRs spilleregler. Fremfor at leve op til sit erklærede mål ligner udsendelserne i påfaldende grad mere som en fortsættelse af den uvederhæftige kampagne Bent Blüdnikov og Arne Notkin indledte i Weekendavisen i midten af halvfemserne.

I mine omkring 40 år i Danmarks Radio har jeg både som journalist, chef og en periode som formand for Journalistgruppen arbejdet for en uafhængig, kritisk, men alsidig og fair nyheds-og aktualitetsformidling i DR. Den behandling jeg har fået i "Jagten på røde lejesvende 3" kan kun - som påvist i det foregående - opfattes som et insinuerende forsøg på at beklikke min journalistiske hæderlighed og integritet: Invitation til medvirken på delvis falske præmisser, inddragelse af uvedkommende forhold for udsendelsesvirksomheden (T-shirt-retssagen), manglende dokumentation for angrebene på mig, fraklip af mine direkte svar til angrebene, udeladelser og fortielser af væsentlige oplysninger, citatfusk samt tendentiøse sproglige og billedmæssige manipulationer, bl.a. det

kunstige og krænkende forsøg på at forbinde min journalistik og mine holdninger med Blekingegade-bandens drab på en politibetjent. Alt sammen i strid med DRs programetiske retningslinier, lejlighedsvis også radioloven og - ifølge den juridiske rådgivning, jeg har indhentet undervejs - over grænsen til straffelovens bestemmelser om æreskrænkelser.

Jeg skal derfor bede DR om en beklagelse og tilkendegivelse af, at de beskyldninger og insinuationer der i programmet direkte og indirekte rettes mod mig for ensidighed og PFLP-sympatier er grundløse, og at det samtidig gøres gældende over for de program-og udsendelsesansvarlige, DR Kultur og DR 2 kanalchefen, at de ikke har opfyldt deres chef-forpligtelse til at sikre, at det udsendte er i overensstemmelse med gældende regler og love for DRs udsendelsesvirksomhed. For DR 2 chefens vedkommende yderligere, at det er en skærpende omstændighed, at han bl.a. på grund af den i programmerne behandlede "Weekendavis"-affære må anses for at være inhabil. Det vil endeligt være både rationelt og logisk, at i hvert fald "Røde lejesvende 3" ikke genudsendes, og at adgangen til den via DRs hjemmeside blokeres. Som programmet er produceret, vil det være umuligt at korrigere de mange fejl og manipulationer. "Røde Lejesvende 1" kan formentlig afhjælpes for nogle af sine mangler ved at skære hele afsnittet om "Terroristerne danske heppekor" ud.

Jeg skal samtidig i samklang med DR 2 chefens selverklærede mål at tage kontroversielle sager fra Danmarkshistorien op, foreslå, at der snarest bliver produceret en program-serie. der upartisk og til bunds undersøger, om DR siden slutningen af tresserne har haft/har slagside til den ene eller anden side, behandler udviklingen af uafhængig kritisk journalistik i forhold til magthavere og særinteresser, og om armslængdeprincippet i den sidste halve snes år er blevet overholdt.

Med venlig hilsen

Ole Sippel